

מלחמת בני אור בבני חושך / טלילה נבון

(מעובד מתוך "עיניים")

שלוש המפלצות עמדו בעמדת התקפה על קופסת השוקו. הן כיוונו את נשקן הישר אל הפרש שרכב בראש טור הלוחמים. הלוחמים ראו אותם. הם ידעו שמאחורי שלוש המפלצות העומדות בתצפית מסתתרות כל היתר וממתינות בחירוק שיניים לקורבנות. הם ידעו שהמפלצות עלולות לתפוס אותם ולקרוע אותם לגזרים. מאחורי טור הלוחמים, מעל לרצפה הפעורה, עמד שולחן האוכל, ובמרכזו התרוממו חומות העיר. הלוחמים ידעו שאין בררה, תושבי העיר תלויים בהם. אם לא ינצחו את המפלצות, יבוא הסוף עליהם ועל העיר כולה. הפרש חיידך. "הביאו אליי את הפצצה המיוחדת," סינן מבין שיניו. אחד החיילים מיהר למסור לו את הפצצה – קופסה קטנה ותמימה למראה. הפרש פרץ קדימה בסערה, התקרב אל קופסת השוקו, הטיל את הפצצה ומיהר להסתובב לאחור ולהתרחק מהמקום. 'בום' אדיר זעזע את המטבח. קופסת השוקו התרוממה באוויר ונחתה על צבא המפלצות. היא מעכה אותן וקברה תחתיה רבות מהן. שלושת מפקדי המפלצות התרסקו על הרצפה.

פתאום נשמע קול חריקת דלת. "מי זה יכול להיות?" שאל עדי בלחש. "אולי אימא שלי הקדימה לבוא." "בוא נעלים את סימני השוקו", לחש לעברו תומר. "צריך לוודא שלא נותקף שוב על-ידי חיילי המפלצות שנותרו בשטח ועדיין חיים," הוסיף עידו. "העיקר שהמפקדים חוסלו" עודד אותו תומר. "נראה לי שהשטח נקי. בוא נשתה את מה שנותר מהשוקו," הציע עדי.

למחרת בבוקר שאלה אימא של תומר מדוע נראה המטבח כמו אחרי קרב. "זה היה קרב רציני," ענה תומר, "בקושי ניצחנו את המפלצות שהגיעו למטבח מכל הכיוונים." הוסיף.